

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 13 | 1. JULI 1926 | 75. AARGANG

KAN ET MENNESKE VIDE, AT JESUS ER KRISTUS.

Tale af Dr. *Joseph F. Merrill* fra Utah Universitet.

Den gensidige Uddannelsesforenings Valgsprog i indeværende Sæson er: »Et personligt Vidnesbyrd om Jesu Kristi Guddommelighed er vort Maal«. Mange ikke-troende Mennesker vil i Almindelighed betvivle Gennemførligheden af et saadant Feltraab. Nogle af dem vil med det samme sige, at det er umuligt at erhverve sig dette Vidnesbyrd af den efter deres Mening ganske simple Grund, at Jesus kun var et Menneske og ikke mere guddommelig end enhver anden Mand; men selv om han var guddommelig, saa er der, siger de, ingen Maade, paa hvilken almindelige dodelige kan vide dette personligt. Dette sidste Standpunkt tror jeg nok de fleste Kristne hylder.

De kan tro paa Kristi Guddommelighed, men at vide, at han er vor Herre — det er en ganske anden Sag. Jeg har for Aar tilbage som Student overværet talrige religiøse Moder og Gudstjenester i forskellige Organisationer og kristne Sam-

fund. Ikke en eneste Gang hørte jeg en Taler i nogen af disse Forsamlinger erklære, at han personlig vidste, med Vished, at Jesus i Sandhed var Kristus.

Udeblivelsen af saadanne Erklæringer i religiøse Møder var en ny Oplevelse for mig — og en meget betydningsfuld ogsaa; thi som ungt Menneske i Hjemmet havde jeg hørt mange kraftige personlige Vidnesbyrd om Kristi Guddommelighed af baade Mænd og Kvinder. Derfor er jeg kommen til den Anskuelse, at dette Aars Valgsprog i Ungdomsforeningerne er særegen for vor Kirke, et Kendemærke, der adskiller den fra alle andre Kirker.

Men det vigtige Spørgsmaal er: Kan et personligt Vidnesbyrd erhverves; er dette Valgsprog fornuftigt, gennemførligt? Benægtelser eller endog Latterliggørelser fra Ikke-Troende gør ikke dette Valgsprog ufornuftigt; de gør hverken fra eller til. Men nogle af vore Unge kan imidlertid blive paavirket af disse Benægtelser. Det er med Ønsket om at hjælpe disse Unge, at denne Tale holdes.

For det første, hvem var Jesus? Hvad udførte han? Alle de unge Medlemmer af vor Kirke kan besvare disse Spørgsmaal mere eller mindre tilfredstillende. De er blevet undervist om, at han levede i Palæstina for næsten 2000 Aar siden; at han blev født af Jomfru Marie; at han voksede op omtrent som andre Drenge paa hans Tid; at han blev døbt af Johannes i Jordans Flod, hvorefter han benyttede sin Tid til at undervise Folket om Evangeliet, der i mange Henseender var nyt for dem; at han udførte nogle underfulde Mirakler — disse og mange andre Ting vedrørende Jesus er de blevet belært om. Men fremfor alt andet er de blevet belært om, at Jesus er Guds Søn — Faderens Enbaarne i Kødet — at han var og er guddommelig, vor Frelser; vor ældre Broder derved, at han og vi har den samme Fader i Himmelen — vore Aanders Fader, der gav os Liv og Tilværelse, før denne Verden blev til. Men medens vore kødelige Legemers Fædre er dødelige Mennesker, er Faderen til hans jordiske Legeme vor himmelske

Fader. Jesus er vor ældre Broder, fordi han var den Førstefødte i Aandernes Verden.

Men Kundskaben om disse Ting erhvervet gennem Undervisning og Studium giver ikke nødvendigvis Eleven en Kundskab om Kristi Guddommelighed. Jesus paastod sig at være Guds Søn, udsendt for at lære Menneskene Faderens Vilje og sone for Adams Overtrædelse. Mange Bibellæsere og mange saakaldte Kristne tror ikke paa disse Ting bogstaveligt. De betragter Jesus som en stor Lærer — selv Fritænkere vil indrømme dette — den største, der nogensinde har levet. Hans Lærdomme, sammenfattet i de to store Bud: »Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind«, og »du skal elske din Næste som dig selv« (Matt. 22: 37—39), betegnede den højeste etiske Fuldkommenhed, som nogensinde har været udtrykt. Jesu Lærdomme kendetegner ham som et Overmenneske, lig Gud i sine Idealer. Men alligevel var han kun et dødeligt Menneske, og hans Undfangelse og Fødsel ikke anderledes end andre Menneskers, erklærer de.

Denne Opfattelse af Jesu Natur synes at sprede sig med forbavsende Hurtighed og hyldes af de saakaldte Frisindede indenfor Kirkesamfundene, for hvilke et saadant Valgsprog naturligvis er Daarskab.

Men hvorfor forkaster disse Mennesker Jesu Kristi Guddommelighed? Er det fordi, de ikke forstaar eller tilsyneladende ikke kan forstaa det saakaldte Dogme om Jomfrufødslen? De tror ikke paa Kristi Mirakler eller paa hans Opstandelse fra Graven af den samme Grund.

Men er dette en gyldig Grund, det vil sige, er den tilstrækkelig til at forkaste Kristi Guddommelighed? Jeg svarer nej. Før Columbus kunde Folk ikke forstaa, at Jorden var rund, og derfor troede de ikke, at den var rund. Men deres Mangel paa Forstaaelse forandrede ikke Kendsgerningen. Vi forstaar ikke Jesu Mirakler og kan derfor ikke forklare dem. Men vi kan tro paa dem, ligesom Columbus troede paa Jordens Kugle-

form, en Tro, der senere blev til Kundskab hos ham og hos Millioner af Mennesker efter hans Tid.

Vi lever ved Tro, al Handlings Drivkraft. Handelsmanden køber i den Tro, at han kan sælge; Guldsøgeren graver i den Tro, at han kan finde; Landmanden planter i den Tro, at han kan høste; og saaledes er det overalt i Livets indviklede Affærer. Tid og Arbejde forandrer vor Tro til Kendsgerninger, til Kundskab. Men Landmanden lader ikke Haanden hvile, fordi han ikke forstaar og ikke kan forstaa Livets Begyndelse og Udvikling i hans Jords Produkter. Han kender noget til de Forhold, der er nødvendige, for at hans Afgrøde kan modnes; men han holder ikke op med at arbejde, fordi disse Planters Liv er et uigennemtrængeligt Mysterium for ham, saavel som for enhver anden.

Intet Menneske kan forklare Jesu Kristi Opstandelse fra de Døde. Men vi kan tro, at han opstod uden derfor at lide Brøst paa Fornuften, thi saaledes er vor Stilling overfor alle Livets Affærer. I Aarhundreder har Sømanden stolet paa Kompasset, naar han styrede sit Skib. I den mørkeste Nat og den voldsomste Storm har hans Skib holdt Kursen mod sit Maal, fordi Skibets Fører troede paa sit Kompas. Men han forstod det ikke. Ingen forstaar det — igen véd, hvad Magnetisme egentlig er. Og Kompasset fungerer, fordi Jorden er omgivet af et magnetisk Omraade. Men hvorfra, hvorfor og hvorledes denne Magnetisme er der, kan ingen forstaa; og dog véd vi, at den er der.

Vi lever i »Elektricitetens Tidsalder«. Elektriciteten betjener os paa mangfoldige Maader. Dens Anvendelse forøges dagligt. Det er en imødekommende og vidunderlig Tjener. Vi tror paa den. Vi véd, at den er til, men i Virkeligheden forstaar vi den ikke. Vi véd, hvorledes vi skal fremstille denne Kraft, men vi forstaar ikke, hvad der virkeligt foregaar. Hvor taabeligt vilde det ikke være at benægte dens Tilværelse og dens Anvendelse, fordi vi ikke forstaar dens Natur.

Men lad os for et Øjeblik forlade disse mystiske Anvendel-

ser af ufuldkommen videnskabelig Kundskab og henføre til mere almindelige Ting, som vi altid er omgivne af. Vi ser, føler og gør Brug af Genstande i vor materielle Verden, som bestaar af et forholdsvis ringe Antal Grundstoffer, omtrent 75. Den mindste Enhed af disse Stoffer er Atomen, hvoraf alle Substanser er opbygget.

For tredive Aar siden fortalte Kemikeren os, at Atomen var en ubegribelig lille udelelig Enhed, uden Opgaver og af ukendt Oprindelse. Men nu fortæller han os noget mere om Atomen. Den er, siger han nu, en meget indviklet Indretning, idet mange Grundstoffers Atomer er mere indviklede i Sammensætning end et Piano. Dens Struktur er noget lignende som Solsystemet med en Sol i Midten og Planeter, der bevæger sig rundt om den. Atomen har en Kærne, hvorom et større eller mindre Antal Legemer bevæger sig i indbyrdes Afstande, der i Forhold til deres Størrelse svarer til Solens og Planeternes Afstande. Og saaledes kan Kemikeren fortsætte og fortælle os meget om Stoffernes Sammensætning og Egenskaber.

Men han kan ikke sige os, hvad Stoffet er. Et af Hovedemnerne under Diskussionen ved et af det amerikanske kemiske Selskab for nyligt afholdt Møde i Los Angeles var »Stoffernes Mysterium«. Nogle af Verdens mest fremragende Videnskabsmænd deltog i Behandlingen af dette Emne.

Jeg har henvist til disse Uvisheder i den videnskabelige Verden for at vise, at det ikke blot er paa det religiøse Omraade, at vi staar overfor det uforklarlige. Kendsgerningen er, at jo mere Videnskaben skrider frem, des mere viser det sig, at vi lever i en vidunderlig Verden af Gaader. Enten vi bruger Teleskopet, Mikroskopet, Prøveglasset eller andre Undersøgelsesredskaber, finder vi i ethvert Tilfælde og i alle Retninger, hvad vi ikke kan forstaa eller forklare. Vi finder imidlertid Orden, Skønhed og uendelig Visdom lagt for Dagen overalt i hele Skaberværket.

Videnskabsmanden maa leve og virke ved Tro, thi ellers

gør han ingen Fremskridt. Han lærer mange Kendsgerninger, som for ham er uforklarlige. Ser det ikke ud, som Vejen fremad for Videnskabsmanden har stor Lighed med den Vej, Religionens Dyrkere maa betræde? Tro er en nødvendig Egenskab for Videnskabsmanden saa vel som for den Kristne. Begge stilles overfor mange Kendsgerninger, som de ikke kan forklare. Men derfor kunde ingen med Rimelighed forlange, at Videnskabsmanden skulde opgive sin Gerning. Hvorfor skulde en Kristen opgive sin Tro, fordi han mødte Ting, som han ikke kunde forklare eller forstaa?

Vi kan ikke forklare Opstandelsesfænomenet. Legemet kan blive overgivet til Graven, og de jordiske Elementer, hvoraf det bestaar, gaar tilbage til Moder Jord i Form af Aske, eller Legemet kan blive fortæret af vilde Dyr eller spredt for de fire Vinde ved en Eksplosion. Hvorledes bliver dette Legeme igen bragt tilbage til sin tidligere Form og gjort levende ved den Aand, der en Gang beboede det? Ingen Kristen kan besvare dette Spørgsmaal. Alligevel fremsætter Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige Læren om en virkelig, legemlig Opstandelse; og dens Tilhængere hylder denne Lære, uagtet mange foregivne Religionsforkyndere forkaster den. Kristus forkyndte denne Lære, og han opstod fra de Døde som Opstandelsens første Frugt.

Men netop her kommer vi til det foreliggende Spørgsmaal. De, der anser Læren om en virkelig Opstandelse for »primitiv«, benægter ligeledes, at Jesu Legeme, der blev lagt i Graven, kom tilbage ud af Graven og igen blev Bolig for hans Aand, der opfor til Himmelen i dette Legeme og endnu er iklædt dette. Hvorfor denne Benægtelse? Er det ikke blot fordi, de ikke kan forstaa eller forklare dette Fænomen?

Og dog, var Jesu Opstandelse ikke en Kendsgerning? Tusinder af mindre stadfæstede Begivenheder i Oldtidshistorien modtages som Kendsgerninger i Dag. De Mænd og Kvinder, der vidnede om Jesu Opstandelse, var troværdige. Dersom to lige saa troværdige Vidner i en Retssag erklærer, at de saa

Morderen udføre sin Forbrydelse, vil han blive erklæret skyldig, og alle vil godkende Kendelsen og anse ham for at være retfærdigt dømt. Følgelig bør vi ud fra samme Forudsætning modtage Beretningen om Jesu Opstandelse. At tro den er fornuftigt i dette Tilfælde, medens Forkastelsen deraf er ulogisk. Og der kan ikke lægges for megen Vægt paa dette Standpunkt. Vor Herre Jesu Kristi Legeme opstod i Virkeligheden fra de Døde, en Kendsgerning stadfæstet ved uomstødelige Vidnesbyrd. Og Kristus lever nu i det samme Legeme, som opstod fra Graven, og hvori han opfor til Himmelen for næsten to Tusinde Aar siden.

Og nu til Sagen: Er dette blot en Trosag, eller er det hos nogle en Forvisning, og er det muligt for nulevende Mænd og Kvinder at faa denne Vished? Selvfølgelig vil det med det samme være indrømmet, at dersom Kristus opstod fra de Døde og opfor til Himmelen, som Lukas og andre Forfattere i Bibelen erklærer, da er han guddommelig. Ligeledes, dersom han nu lever og regerer paa den Maade, som Kirkens Lære fremsætter, da opstod han fra Graven og er guddommelig. Og dersom han viste sig for Drengen Joseph Smith, som denne paastod, og dersom Joseph Smith var en sand Profet, da var Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige af guddommelig Oprindelse, og det Evangelium, som denne Kirke lærer, er i Sandhed Jesu Kristi Evangelium. Det vil altsaa ses, at dersom en Person véd, at Kirkens Lærdomme er Kristi Evangelium, og at Kirken er ledet ved Inspiration fra Jesus Kristus gennem den Helligaand, da er Jesus Kristus levende og er guddommelig.

Det vigtige Spørgsmaal bliver da: Kan en Person modtage et saadant Vidnesbyrd, og i bekræftende Fald, hvorledes? Tusinder af agtværdige Mænd og Kvinder, hvis Vidnesbyrd vilde blive modtaget i enhver Retssag i Landet, har erklæret og erklærer fra Tid til anden, at de véd med Vished, at Kristus lever, og at dette er hans Kirke. Hvorledes fik de denne Kundskab?

Lad os læse Kristi Ord til Peter, anført i Matt. 16: 13—17. Talende til sine Disciple siger han:

»Hvem siger Folk, at Menneskesonnen er? Men de sagde: Nogle siger Johannes Døberen; andre Elias; andre Jeremias eller en af Profeterne. Han siger til dem: Men I, hvem siger I, at jeg er? Da svarede Simon Peter og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Jonas' Søn! thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.«

Det var altsaa ved guddommelig Aabenbaring, at Peter fik at vide, hvem Kristus var. Og det er paa samme Maade, at Mænd og Kvinder i tidligere Tider og i vore Dage har modtaget og kan modtage et Vidnesbyrd om Kristi Guddommelighed. Og det er ene og alene paa denne Maade, at Medlemmer af Ungdomsforeningerne kan opnaa den værdifulde Kundskab, at Evangeliet er Planen til Liv og Frelse, og at Lydighed mod samme vil bringe dem evig Lykke og Ophøjelse i Guds Rige.

Jesus selv har tydeligt vist os, hvorledes denne Kundskab kan erhverves. Da han ved en vis Lejlighed talte til Jøderne i Templet, sagde han til dem, ifølge Joh. 7: 16, 17: »Min Lære er ikke min, men han, som sendte mig. Dersom nogen vil gøre hans Vilje, skal han erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv.«

Det samme Løfte forkyndes hjemme og ude i vore Dage af Kirkens Ældster, og Tusinder af disse Ældster, og af Kvinder ogsaa, har i Missionsmarken og i de Helliges Forsamligshuse i Kirkens organiserede Ward med Inderlighed bevidnet, at de ligesaa fuldkomment som Peter vidste, at Jesus er Kristus, og at dette er hans Kirke. Denne Kundskab kom til dem, fordi de søgte efter den og opfyldte Betingelserne for Modtagelsen af den. Den blev aabenbaret til dem ved den Helligaand. Og de vidste, ligesaa sikkert, som de vidste, at de lever, at denne Kundskab kom til dem og er sand. Dette Valgsprog er derfor anvendeligt og kan virkeliggøres, hvilket disse Tusinder af Kirkens Medlemmer med Sandhed kan bevidne.

Det var fordi, han troede paa det Nye Testamentes Lærdomme, at Joseph Smith, en fjorten Aars Dreng, gik ud i Skoven for at bede. I Jakobs Brev, 1: 5, læste han: »Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham.« Joseph onskede at vide, hvilket af de religiose Samfund i hans Nabolag, han skulde slutte sig til. Da han var i Tvivl herom, fulgte han denne bibelske Vejledning, overbevist om, at Gud vilde besvare hans Bon. Resultatet var et herligt Syn, i hvilket den unge Mand saa og horte Faderen og Sonnen, Himmelens og Jordens Gud og Jesus Kristus, Frelseren.

Ingen andre i nyere Tid har modtaget en saa overordentlig herlig Aabenbarelse. Men til Tusinder af oprigtige Sandhedssøgere siden Joseph Smiths Dage har Herren været naadig, og som Svar paa deres ydmyge Bonner givet dem et brændende Vidnesbyrd om, at han lever, og fyldt deres Sjæle med ubeskrivelig stor Glæde. Jo, disse Tusinder véd, at en saadan Kundskab er opnaaelig.

Men ethvert Menneske maa selv erhverve sig dette Vidnesbyrd. Hans Næste kan ikke give det til ham. En andens Kundskab er ikke hans Kundskab. Og Kundskaben om Kristi Guddommelighed, den værdifuldeste af al Kundskab, kan kun komme til Personen selv og kun alene gennem den Helligaands Aabenbarelse. Men alle har Adgang til denne Kundskab, de Fattige saavel som de Rige, og vil komme til enhver, der ydmygt soger efter den og adlyder Faderens Vilje. Og naar denne Kundskab kommer til en Person, vil han ikke tage fejl. Han vil være fuldt forvisset om, at han har modtaget Vidnesbyrdet.

Men dette Vidnesbyrd kan, ligesom Kundskaben om andre Ting, blive glemt. Men at Vidnesbyrdet glemmes er ikke noget Bevis for, at det ikke har været til Stede. At glemme Kundskaben om andre Ting er noget, alle Mennesker er udsat for. At glemme er naturligt. For derfor at holde Vidnesbyrdet om Kristi Guddommelighed vedlige er Bestræbelser nødvendige, ligesom vi maa anstrenge os for ikke at glemme andre

Kendsgerninger, som vi har faaet Kundskab om. Gennem et trofast og oprigtigt Levned kan et Vidnesbyrd erhverves. Det er kun ved stadigt at leve i Overensstemmelse med Herrens Love, at et Vidnesbyrd kan bevares.

HVORFOR TAKKE DEM.

(Av æld. *Orson F. Whitney.*)

For mange aar siden, da jeg var en »Ward«-biskop og var beskæftiget en aften med at motta tiende, kom en god broder fremover, som syntes mere eller mindre uvillig over at være tilstede i den hensikt, som er angit. Næsten opbragt kastet han nogen pengesedler paa bordet, og som svar paa det vanlige spørgsmaal, der blev stillet tiendebetalere ved de leiligheter, — »Er det en fuld tiende?« sa han: »Nei, — men De kan være *taknemmelig* over at faa *saa* meget.«

»Taknemmelig?« gjentok jeg. »Hvorfor skulde jeg være taknemmelig for det? De betaler ikke disse penger til mig. Jeg er kun en mellemmand, utvalgt av kirken for at motta den for Herren, til hvem den med rette tilhører. De tar stor feil, naar De antar, at dette er en personlig sak mellem Dem og mig. Min interesse i dette tilfælde er simpelthen dette: her er en raport, som jeg maa undertegne og sende til den præsiderende biskop. Det er en fortegnelse over de, som burde betale tiende i dette »ward«, og Deres navn er blandt dem. Øverst paa den ene rubrik staar ordene »fuld tiende« og over en anden »delvis tiende« eller »ikke fuld«. »Wardet«s sekretær maa indføre navnene i de rubrikker, hvor de tilhører, og jeg maa derefter tilføie mit navn som »ward«-biskop for at attestere, at raporten er rigtig.

Nu vet De, hvorfor jeg stillet dette spørgsmaal? Jeg hadde rettighet til at stille det. Jeg maa ha rede paa tingene for at kune sende en rigtig raport. Og videre, som Deres biskop, er jeg glad over at vite, at De respekterer tiendeloven delvis, jeg

er Dem ikke skyldig at takke Dem for at gjøre saa. Ingen takker mig for, at jeg betaler min tiende, ei heller forventer jeg det. Jeg betaler den i den hensigt at være lydig mot Herrens lov og værdsætter dette som et privilegium, et som jeg ikke villig vilde forbigaa.«

Det er omtrent inholdet av min prædiken, som jeg holdt for den gode broder leilighet angaaende dette spørgsmaal. Jeg haaper, han saa punktet heri, og at andre vil se det, naar de læser denne artikkel, hvadenten de har bruk for denne irettesættelse eller ei.

Efterat jeg blev ordinert til en apostel og begyndte at besøke de forskjellige »stakes« og »wards«, blev jeg overrasket mere end en gang ved at høre de ledende brødre ved slutningen av møterne takke forsamlingen for deres nærværelse der. Spørgsmaalet opkom i mit sind, og ordene kom til mine læper: Hvorfor takke dem for, at de gjorde deres pligt? — for at utføre hvad Herren forlanger av sit folk, og som velsigner dem, dersom de er lydige? Er det ikke et privilegium at kunne samles i conferencer og der høre, hvad Herrens tjenere har at si, at bli paamindet om vore hellige pligter, delta i den gode aand, som altid er tilstede ved saadanne anledninger, og bli styrket og fornyet, saa vi blir bedre istand til at utføre vor del i Den Store Mesters gjerning? Burde de hellige takkes for at motta velsignelser fra hinanden?

Jeg fortsatte med dette emne, og mine tanker gik ut i denne retning: Vi takker ikke mænd og kvinder for, at de forener sig med kirken, for at betale sin tiende, for at bli døpte, for at holde en stilling i præstedømmet, at gaa paa missioner, eller gjøre tjenester i hjælpeorganisationerne. Det er et privilegium at kunne gjøre saa. Det bringer velsignelser, der er over enhver pris. Hvilken tak passer for disse, som mottar saadanne velsignelser?

Kan vi indbilde os, at naar vi stiller os frem ved herlighetens port og ber om anledning til at komme ind blandt de velsignede, at Herren vil takke os for det? Jeg kan næsten

høre ham si til en, som har stræbet sig frem gjennem stor trængsel: »Vel gjort, gode og trofaste tjener, gaa ind til din Herres glæde!« Men jeg kan ikke indbilde mig, at han vil si: »Tak, min søn, eller min datter — tak fordi du kom til himmelen!«

Nei, noget saadant er aldeles ubegripelig. Vel da, dersom vi ikke vil bli takket for at indgaa til herlighet, hvorfor skulde vi da takkes for, at vi gaar i den retning — for at gjøre de ting, der vil berettige os at gaa der?

Det har blit en ren skik i nogen av vore »stakes« og »wards«, naar nogen av embedsmændene blir avlost efter en tids tjeneste, at gi dem tak for deres tjeneste. Dette synes upassende for mig. Disse brødre og søstre arbeidet ikke for at faa tak. De tjente Herren, og dersom de besad den rette aand, gjorde de deres arbeide med glæde, idet de betragtet det som et kostelig privilegium at saaledes kunne hjælpe til for Mesterens sak. Tak kunde ikke tilbakebetale dem for deres gjerning. Langt mere kostelig er det at ha en god samvittighet og forstaaelsen av vel utført pligt.

Dette maa ogsaa tas i betragtning: Dersom de, som arbeider i præstedommet, i templene og i de forskjellige hjælpeforeninger hjemme, skulde takkes derfor, da selvfølgelig forlanges det, at missionærerne, som arbeider ute, skulde takkes for, at de prædiker evangeliet og utfører de hellige ordinancer for menneskenes frelse. Og jeg har aldrig hørt noget av denslags.

Naturligvis vil vi alle sætte pris paa motivet i dette tilfælde. Det er godt og værdifuldt. Men er ikke handlingen misvisende? Kunde ikke det samme opnaas paa en anden og bedre maate?

Mit synspunkt er simpelthen dette: En »stakes«-præsident, en biskop eller enhver anden, der præsiderer i kirken, skulde ikke forsømme nogen anledning til at tale opmuntrende ord til folket, især den hjord, for hvem de er hyrde. Han skulde gjøre alt i sin magt for at opmuntre dem og ved enhver pas-

sende anledning rose dem for deres trofasthed. Men han skulde ikke, hverken i ord eller gjerning, gi dem aarsak til at tro, de gjør Herren en tjeneste ved at holde hans befalinger, og at hans tjenere burde takke dem for det.

Vi faar langt mere ut av vor religion, end vi lægger ind i den. Befrielse, frelse, ophøielse, evig liv — disse er de usammenlignelige belonninger for den tjeneste, vi yder vor himmelske Fader. En uophørlig taknemmelighet og taksigelse er passende, ikke fra ham til os, men fra os til ham, for de utallige velsignelser, der overoses paa os fra hans altid gavmilde haand. Takket være ham i al evighet!

Fra »Improvement Era«.
Oversat av *Borghild Nielsen*, Oslo.

ANDAGT I HJEMMET.

Vi har Sandheden i Evangeliet, om hvilket jeg bærer mit Vidnesbyrd. Naar dette er Tilfældet, da er det af Værdi for enhver at kende og forstaa den for sig selv, og lære den til deres Børn og vise dem et godt Eksempel. Alt for mange overlader deres Børns Opdragelse og religiøse Uddannelse til Tilfældigheden, eller til andre, i Stedet for til dem selv. Andre tænker, at Organisationernes religiøse Uddannelse er tilstrækkelig. Vore timelige Legemer vilde snart blive afmagret, dersom vi kun gav dem Føde, een eller to Gange om Ugen, ligesom nogle af os kun gør ved vore aandelige Legemer. Vi vilde ikke trives, dersom vi kun gav vore timelige Legemer Føde een Gang eller to om Ugen, og det samme er Tilfældet med vore aandelige Legemer.

Børnene i Særdeleshed maa have religiøs Undervisning i Hjemmene hver Dag og blive vist et godt Eksempel af deres Forældre. Der er i Almindelighed for lidt religiøs Hengivenhed, Kærlighed og Ærefrygt for Gud i Hjemmene, medens der vises for megen verdslig Tilbøjelighed, Egenkærlighed

og Ligegyldighed, samt Mangel paa Ærbodighed; thi ellers vilde disse Ting ikke eksistere uden for Hjemmene i den Grad som de gør. Derfor, Hjemmene bør reformeres.

Dersom I finder denne Ligegyldighed i eders Hjem, da gør en Forandring allerede i Dag. Hold Bøn sammen med eders Familie to Gange daglig, og lad Hustru og Børn skiftevis faa Lejlighed til at bede. Velsign og tak Herren for ethvert Maaltid I nyder. Anvend daglig ti Minutter til at læse et Kapitel af Guds Ord i Bibelen, Mormons Bog eller Pagtens Bog forinden I begynder eders daglige Gerning eller før I gaar i Seng.

Fød eders Aand i Hjemmet saavel som paa offentlige Steder. Lad Kærlighed, Fred, Guds Aand, Venlighed, Velgørenhed og Opofrelse for andre være til Stede i eders Familie. Banlys fra eders Hjem haarde Ord, Misundelse, Had, ond Tale, usommeligt Sprog, saarende Udtalelser og Gudsbespottelse; og lad Guds Aand bo i eders Hjerter. Lær eders Børn disse Ting med Aand og Kraft og med eders personlige Eksempel. Lad dem se, at I er ærlig og gør efter det I lærer andre. Overlad ikke eders Børn til Specialister i disse Ting, men lær dem selv ved eders egne Forskrifter og Eksempler. Lad ikke Moderne, Skolerne og de kirkelige Organisationer alene blive eders Børns ledende Lærere, men lad dem blive et Supplement til eders egen Undervisning i Hjemmene. Ikke eet Barn af Hundrede vil komme paa Afveje, om Hjemmets Omgivelser, Eksempel og Undervisning er i Harmoni med Jesu Kristi Evangeliums Sandheder, som er aabenbaret og lært til de Sidste Dages Hellige.

Fædre og Mødre I er at dadle, for eders Børns Ligegyldighed, men I kan afhjælpe dette ved alvorlig Bøn, godt Eksempel, Undervisning og Disciplin i Hjemmet.

Joseph F. Smith i »Gospel Doctrine«.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNING.

Ifølge Telegram fra Præsident Heber J. Grant blev Peter Adolph Nielsen hæderligt afløst fra sin Missionsvirksomhed, grundet paa hans Hustrus alvorlige Sygdom. Han forlod København den 11. Juni med Dampskibet »United States«.

ANKOMST.

Niels Peter Rasmussen, som har været Biskop over Springdale Ward, Burley Stake, Idaho, ankom til Danmark den 10. Juni. Paa Missionens Vegne byder vi ham hjertelig velkommen.

BESKIKKELSE.

Niels Peter Rasmussen er beskikket som omrejsende Ældste i Aalborg Konference.

FORFLYTTELSE.

Frank A. van Cott er forflyttet fra Aarhus til Københavns Konference. Eugene F. Ericksen er forflyttet fra Københavns til Aarhus Konference.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISSION.

DAAB — OSLO GREN.

Konstanse Marie Isaksen blev indlemmet i kirken ved daab den 14. juni. Daabshandlingen blev utført av ældste Howard J. Engh og haandspaalæggelsen av missionspræsident Martin Christophersen.

DAAB — ARENDALS GREN.

Følgende personer blev indlemmet i kirken ved daab den 16. juni: Ingeborg Marie Johannessen og Astri Johannessen. Daabshandlingen og haandspaalæggelsen utførtes av ældste John T. B. Johnsen.

Martin Christophersen,
missionspræsident.

TIENDE BRINGER VIRKELIG FREMGANG.

For at de Sidste-Dages Hellige kan opnaa at nyde finansiel Fremgang, er det nodvendigt at blive en ærlig Tiendebetaler og ikke røve Herren for Tiende og Ofringer. Fremgang kommer til dem, der vil adlyde Tiendeloven. Naar jeg siger Fremgang, tænker jeg ikke alene paa Dollars og Cents, endskont det er en Regel, at de Sidste-Dages Hellige, som er de bedste Tiendebetalere, er de mest fremskredne Mænd i finansiel Henseende; men hvad jeg regner med, er almindelig Fremgang, og som den forste Ting af alt, hvad der er af stor Værdi for ethvert Menneske, som lever, er at tiltage i Kundskab om Gud og i Vidnesbyrdet om ham og faa Styrke til at leve efter Evangeliet og inspirere vor Familie at gore det samme. Dette er Fremgang af den rette Slags. Jeg vil hellere dø i Fattigdom, vidende at min Familie kunde vidne, at jeg i Forhold til de Evner, som Gud har givet mig, har adlydt hans Love og holdt hans Befalinger og ved mit Eksempel forkyndt Evangeliet, end at have hele Verdens Rigdom.

Præsident *Heber J. Grant.*

Menneskene eksisterede, før de kom til denne Jord, og de vil eksistere efter, at de gaar bort herfra, og vil fortsætte at leve igennem utallige Tider af Evigheden.

Gospel Doctrine.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Norge og Danmark. Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).